

[Jens Møller.]

for størrelsesordener, der er tale om. En af de ting, der har været meget fremme, er spørgsmålet om det kongelige teater, som nogen mener man burde nedlægge, for dér vil man spare en forfærdelig bunke penge. Det drejer sig, hvis vi regner det ud, om 14 kr. om året pro persona i dette land; 14 kr. om året, det er det, der kan spares.

Så er der administrationen. Dér hører vi også store tal om, hvad der kan spares. Jeg tror, man skal se i øjnene, at det er ikke de store tal i forhold til de udgifter, staten og det offentlige i øvrigt har. Naturligvis skal der spares på de områder, spares så meget, som der kan, men det skal gøres på den rigtige måde, og som jeg sagde allerede i går, vil det tage tid.

Nu er det afgørende i og for sig ikke, hvor meget der spares i kroner og øre. Det afgørende er forholdet imellem forbruget og produktionen, den produktion, som vi alle sammen skal leve af. Derfor har kristeligt folkeparti sat sin spareplan op på en sådan måde, at vi siger: det er ikke et spørgsmål om at sætte forbruget ned med så og så mange procent; det er forholdet mellem forbruget og nationalindkomsten, der er det afgørende. Dér ligger det offentlige forbrug i øjeblikket på omkring 50 pct. af nationalindkomsten, og vi ønsker, at det skal ned på 40 pct., sådan som det var i 1967. Men det er ganske vist en ting, der skal ske over nogle år, måske 10 år eller deromkring. Hvis vi kan lave virkelig fornuftige besparelser og få en passende stigende produktion, kan det nemlig lade sig gøre, uden at der sker ulykker for de enkelte grupper i befolkningen.

En af de vigtigste ting for at få produktionen til at stige er den skattereform, som vi forhåbentlig snart skal i gang med. Dér er det vigtigt, at proportionalstrækket bliver forlænget, sådan at, skal vi sige mennesker med en almindelig indkomst skal betale den samme procent af den sidste krone, de tjener, som af den første. Det vil i høj grad være med til, at folk igen ønsker at arbejde, ønsker at tjene penge, det vil være med til, at produktionen går videre og virkelig forøges.

Vi mener også, en vigtig ting her er, at vore pensionister trækkes helt ud af skattesystemet, sådan at folkepensionen bliver skattefri. Det vil gøre, at mange af dem vil

tage et ekstrajob — hvad mange af dem i og for sig gerne vil — fordi det så ikke bliver beskattet så urimelig hårdt, som det bliver i dag.

Vi må have en effektivisering af ligningsarbejdet, sådan at der ikke bliver mennesker, der kan slippe for at betale skat, samtidig med at de har et stort forbrug, og endelig, efterhånden som tingene begynder at virke, må vi have en virkelig nedsættelse af skatterne. I den forbindelse kan jeg sige, at vore beregninger viser, at hvis dette her gennemføres over en 10-årig periode, skulle indkomstskatten kunne sænkes med ca. 20 pct., det er dog en ret væsentlig nedgang.

Det foreliggende finanslovsforslag er naturligvis ikke ideelt på alle områder. Der var også ting i det, som vi kunne have ønsket ændret, men der er jo bare det, at man har været nødt til at tage hensyn til kendsgerningerne. Der er f. eks. kommet forslag om besparelser på uddannelsesstøtten, og det er da sikkert også rigtigt, at der kunne spares en hel del penge på det område, men der er forskellige ting at sige til sådan et forslag. For det første er det for sent, hvis det skal gælde i år, det er allerede i edb-maskinerne, og det kan ikke ændres nu. For det andet kan man ikke komme med en sådan ændring på så sent et tidspunkt som nu, det vil slå budgettet i stykker for den, der har regnet med gældende lov. Endelig må vi sige, at hvad uddannelsesstøtten angår, er det primære formål ikke at skære den ned, men at få den lagt om, så den kommer til at virke mere rimelig. Kan vi så i den forbindelse få nogle besparelser frem samtidig, er det jo kun godt.

Men denne finanslov må altså betragtes som et første skridt på vejen, og det er da også sådan, at med den vil efter alt at dømme det offentliges udgifter ikke komme til at stige i forhold til nationalindkomsten, men derimod falde lidt, og det er den rigtige vej.

I de kommende måneder skal det så vise sig, om der kan skaffes et flertal af ansvarlige partier her i dette ting, som vil være med til en gennemgribende, langsigtet sanering af den offentlige sektor, sådan at den danske befolkning kan blive klar over, at det nu for alvor er begyndt at gå i den rigtige retning, sådan at den surhed, som i og for sig er forstæelig, og som i dag præger store